

Næringsloven en saadan gjennemgribende Revision. Det er tvertimod baade skriftlig og mundlig blevet udtalt, at man i Cet og Alt anerkjender det Sunde og Rigtige, som ligger til Grund for Næringsloven af 29de Decem-ber 1857, og at det aldrig kunde falde Kjøbstæderne ind at ønske, at der skulde rettes noget An-greb derimod; hvad man beder om, er kun, at man vil tage nogle enkelte Punkter i Næringsloven under særlig Overveielse og særlig over-veie, om ikke visse Bestemmelser ere særlig ugunstige for Kjøbstæderne, og om de ikke uden Skade for Principet i Næringsloven kunne forandres. Jeg skal tillade mig i saa Hæn-seende at udtale, hvad jeg svarede de Herrer Kjøbstaddelegerede, nemlig at det, naar man vel anerkjender Principet i Næringsloven, men samtidig ønsker en Indskrænkning i væsentlige Bestemmelser i samme, dog let kan hende sig, at man kommer Principet noget nærmere til-lids, end egentlig ønskeligt er. — Men dette Lovforslag er derhos, hvad jeg ogsaa troer, at de ærede Medlemmer heroverfor berørte, paa en vis Maade mig paalagt. Det er et stærkt fremtrædende Ønske hos Landbefolkningen, at faae Brændeviinshandelen ordnet paa en anden Maade end hidtil. Et Forslag i denne Retning blev vedtaget af det andet Thing i forrige Samling og i Principet godkjendt af den daværende Indenrigsminister, og jeg har derfor fundet mig forpligtet til at tage under Overveielse, om jeg ikke burde indbringe et lignende Lovforslag iaar for Rigsdagen. Jeg har troet at burde gjøre det, uagtet de omtalte Opfor-bringer ere fremkomne fra Kjøbstæderne, fordi jeg antager, at en Lov som den her foreslaaede ikke i ringeste Maade vil stille Kjøbstæderne ugunstigere, end de for Diebliffet ere stillede. Skulde Kjøbstædernes Andragende føre til Ned-sættelsen af en Commission, og skulde denne Commission komme til et Resultat, som Regje-ringen fandt sig foranlediget til at forelægge Rigsdagen, og skulde Rigsdagen og Regjerin-gen derefter foretage nogen Forandring i Næ-ringslovgivningen, ja, da vilde det jo ogsaa kunne faae Indflydelse paa den nu foreslaaede Lov, men, indtil det skeer, kan jeg ikke indsee, at der er nogensomhelst Fare eller Betænknelighed ved at gaae ind paa samme.

Tobiesen: Jeg skal til den høitærede Indenrigsminister blot bemærke, at jeg udtryk-kelig for fremhævede, at det var mig klart, at nærværende Lovforslag maatte være forberedt, længe forinden Kjøbstæderne havde henvendt sig til Ministeren, og at han derhos havde modtaget Forslaget som en Årv, som det ikke var let at komme bort fra. Jeg maa ganske samstemme med, hvad der er udtalt i det fra Kjøbstæderne indgivne Andragende om, at man i Principet paa ingen Maade bør fravige den bestaaende Tilstand. Et af de specielle Punt-ter, som udtrykkelig og særlig ere omtalte i det nævnte Andragende, er imidlertid netop Brændeviinshandelen paa Landet, og det fore-kommer mig derfor, at det, med al Anerken-delse af, at nærværende Lovforslag ifølge den høitærede Indenrigsministers Stilling maatte fremkomme i dette Diebliff, dog neppe var al-deles ugrundet at ytre, at det kunde have væ-ret ønskeligt, om man, forinden det blev fore-lagt, havde kunnet faae den Betænkning at see, der kunde fremkomme fra en saadan Com-mission som den, hvorom der er andraget. Jeg vil ønske, at den høitærede Minister maa faae Ret i, at Concurrencen vil holde en Deel Kjøbstadhandel borte fra Landet, selvfølgelig udenfor den Afstand af 1½ Mil fra Kjøb-stæderne, som altid er Grændsen for Kjøbstad-handel paa Landet, men Erfaringen synes hid-til at have lært, at der, selv uden Tilladelse til tillige at drive Brændeviinshandel, etableres saa-danne Forretninger i Mængde, og den har endvidere lært, at Hensynet til Concurrencen saa lidet bringer Folk til at afstaae fra Dnsket om at etablere nye Forretninger, at det tvertimod til daglig Brug sees, at Concurrence-spørgsmaalet næsten af Enhver, der ønsker at etablere sig, afgjøres derhen, at han siger: „Ja, kan jeg blot komme afsted med at bringe en Forretning istand, saa skal jeg nok over-fløie alle de Andre“. Haabet om, at Hæn-synet til Concurrencen skal afholde Folk fra at etablere sig, er derfor hos mig meget svagt. Den høitærede Minister yttrede, at det ikke var afhængigt af ham alene, om den hele Af-gift af Brændeviinsnæringsen i Kjøbstæderne skulde tillægges Ræmmerkasjerne, og dette er-kjender jeg naturligviis tilfulde. Men jeg